

1

Pats. Geriausias. Darbas.

Seibl? Kordero gurkštel?jo brangaus šampano ir pažvelg? ? savo atvaizd? žmogaus ?gio veidrodyje bendrov?s „Zeino dizainas“ studijoje Manhatane, kur pastaruosius tris m?nesius dirbo stiliste. Koks kitas darbas suteikt? išsiskyrusiai moteriai iš Luizianos galimyb? vilk?ti aukš?iausios klas?s drabužius iš garsiausios ši? met? kampanijos? Žinoma, suknel?, kuri? d?v?jo, jai nepriklaus?. Jos finansin? pad?tis toli gražu ne tokia. Š? vakar? Seibl? pasipuoš? šiuo šilkiniu meno k?riniu d?l socialini? tinkl? reklam?, kurias po keli? valand? ketino filmuoti. Dizaineris Marselis Zeinas palaik? jos nor? populiarinti bendrov? ir leido Seiblei likti studijoje iki išnakt? vienai.

Velnius, ji d?kinga už tok? pasitik?jim?. Dvidešimt devyneri? Seibl? vyresn? už kitus mados nam? darbuotojus, išskyrus pat? dizainer?. Sugriuvus santuokai ji be galo džiaug?si gavusi galimyb? ?gyvendinti svajon? tapti stiliste.

Gyvenimas suteik? dar vien? prog?. Seibl? nepaleis jos iš rank?.

Kitados Luizianos valstijoje Seibl? tur?jo ?gyti mados srities specialisto diplom?, ta?iau pamet? galv? d?l protingai kalban?io politikos moksl? magistranto, sugeb?jusio ?tikinti, kad svarbiau ?gyvendinti jo svajones, o ne savo. Seibl?, nors ir apdairi, ne itin nustebo, kai suprato, kad vos tik ?m? neatitikti jo susikurto tobulos žmonos modelio, jis nusprend? gyvenim? t?sti be jos. Savo kailiu teko patirti, kad kai kuriems vyrams moterys – tarsi l?l?s ar veidrodžiai, skirti atspind?ti tik tai, k? jie nori matyti.

Seibl? jau buvo beveik atsigavusi nuo skausmo, kur? teko išgyventi d?l buvusiojo. Vis d?lto Bijoncei uždainavus, kad reikia iškelti ? virš? vidurin? piršt? ir sušukti: „Viso gero!“, iki galo pagarsino aparat?r?.

Gavusi svajoni? darb?, ji negal?jo ir toliau li?d?ti. Gal ir teks kur? laik? gyventi nuo algos iki algos Bruklino bute, kur? nuomojosi su trimis merginomis, ta?iau ji bent turi puiki? viet?, kuri? gali vadinti namais.

Seibl? basomis šoko ant kietmedžio grind?. Š?vakar po darbo ji dar kurs filmukus apie šampano gamintojus, kurie susisiekt? su Zeinu d?l mokam? reklam? – išlaidos nedidel?s, ta?iau reklama naujiems mados namams puiki. Jai neb?tina atrodyti lyg modeliui – filmuos save iš nugaros; ?sp?dingo kaspino galai nuo kaklo krito ant nuogos nugaros ir liet?si prie velniškai seksualios šilkin?s suknel?s, prigludusios prie klub?.

Stengdamasi neišpilti laikomo g?rimo, Seibl? ap?jo visas Traibekos rajone esan?io lofto patalpas, patikrino, ar daiktai vietose, ar sud?ti tinkamai, norint nufilmuoti trump? reklam? serij?. Ji parinko dizainerio kurtus ?domius baldus ir sutemp? juos ? erdv? lofto viduryje, tarp j? ketino vaikš?ioti vilk?dama suknel?. ?jung? nukreipiamuosius prožektorius, tamsiausiose vietose pastat? pasiskolintus šviestuvus. Gal ir ne moderniausios technologijos, ta?iau rezultatas bus geras. B?sim? reklam? turinys taip pat nebus prašmatniausias. Filmuos tuos pa?ius, standartinius judesius du kartus – pirm? kart? š? vakar?, d?v?dama juod? šilkin? suknel?, o kit? – dienos šviesoje, tada vilk?s toki? pa?i? suknel?, tik balt?. Tada sumontuos abu filmukus ? vien?.

Buvo beveik pasiruošusi. Tr?ko tik keli? promili?, kad ?gaut? dr?sos užkariauti podium?.

– ? sveikat?, Seible. – Ji pak?l? taur? prie l?p?, prieš gurkštel?dama pasim?gavo sprogin?jan?iais burbuliukais, kutenan?iais nos?.

Nor?jo, kad filmuke šampano butelis b?t? pusiau tuš?ias, bet *kažkod?l* nesugalvojo brangaus išlaikyto g?rimo išpilti ? kanalizacij?. Rod?s, vienintelis tinkamas b?das ištuštinti butel? – šampan? išgerti pa?iai. Be to, Seiblei reik?jo ?gyti daugiau pasitik?jimo savimi, nes šilkin? suknel? buvo prigludusi lyg antra oda, o ji netrukus ketino filmuoti užpakaliuk? ir parodyti j? „pla?iu mastu“. Alkoholis ir Karalien? B., vis dar dainuojanti fone, buvo b?tini, atsižvelgiant ? tai, kad „Zeino dizaino“ ?kelti filmukai tur?jo daugiau nei šimt? t?kstan?i? perži?r?.

Taip, galb?t ši reklama, kurioje ji netrukus nusifilmuos, bus paskutinis taškas – lyg iškelti vidurin? piršt? tiesiai buvusiam priešais veid?. Seiblei šiandien skambino mama pranešti, kad jis su nauj?ja žmona laukiasi k?dikio. Su moterimi, kuri už?m? Seibl?s viet? dar n? nesupratus, kad santuoka baigt?si.

Seibl? nepyko d?l to, kad jis toliau gyveno kaip gyven?s. Buvo apmaudu d?l to, kad j? paliko, nes jai taip ir nepavyko pagimdyti. Nors ji steng?si. Taip, skaudu, kad nepasisek? išsaugoti santuokos. Bet labiausiai žeid? prisiminimai apie persileidim?, palikus? tuštumos jausm? širdyje. Li?dna, kad buv?s vyras Seibl? iškeit? ? vaisingesn? moter?.

Šis faktas prašyte praš?si kietos muzikos ir vis? kit? kietos moters atribut?, toki? kaip ši suknel?. Seibl? buvo apsiavusi batelius aukštais ir plonais kulniukais – su tokiais kiekvienos moters kojos atrodyt? nepakartojamai. Paskutin? kart? seksuali Seibl? jaut?si taip seniai.

Netik?tai priešais akis iškilo Romano Zeino portretas. Dizaino nam? savininkas, Marselio vyresnysis brolis ir bendrov?s galva. O galb?t Seiblei taip tik atrod?, nes Romanas aukštas, tamsus ir pla?i? pe?i?. Kai juodu susitiko, ji trumpam užmiršo profesionalum? ir pajuto kažk? nuod?mingo. Pirm? darbo savait? jie persimet? vos keletu žodži?, ir jis gr?žo ? Los Andžel?, ten vadovavo tarptautinei kompanijai „Zeino kapitalas“. T?kart jis tarsi nureng? Seibl? žvilgsniu, pakurstydamas nuod?ming? fantazij?.

Tai tikrai kvaila. Nieko daugiau nei tuš?ios fantazijos, niekada nepavirsian?ios realybe, nes Romanas netur?jo nieko bendro su besikei?ian?iomis mados nam? darbuotojomis. Ta?iau kai jis paklaus? jos apie patirt? – mados srityje, žinoma, – Seibl? pajuto moteriškos j?gos antpl?d?.

Leisdama atsiminimams atgimti, ji giliai iškv?p? ir prid?jo piršt? prie d?kle ant trikojo ?taisyto telefono mygtuko „Filmuoti“.

O taip, po velni?, ji tikrai nestovi vietoje. Siekia svajon?s.

Po vienos, dviej?, trij?...

Romanas Zeinas, vos tik išlip?s iš juodo limuzino šalia Vestri gatv?je esan?io pastato, kuriame dirbo jo brolis, išgirdo muzik?. „Zeino dizaino“ loftas buvo septintame aukšte, tad muzika Romanui pasirod?... pernelyg garsi. Paž?stant Marsel?, tai n? kiek nestebino. Jis visiems atrod? lyg balta varna, tik ne Romanui. Marselis gyveno taip, kaip nor?jo, d?l to Romanas juo žav?josi ir sutiko tapti verslo partneriu. Galb?t Marselis ir netur?jo Romano ?g?dži? finans? srityje, ta?iau apie drabužius išman? visk?.

Be to, Marselis buvo šalia, kai Romanui teko išgyventi sunkiausius metus. Po žmonos mirties jis vienintelis iš šeimos nekalb?jo banalybi?. Romanas jaut?si už tai skolingas.

Vis d?lto, kad ir kaip myl?jo Marsel?, mat? ir jo polink? išleisti per daug, siekiant išgarsinti savo k?ryb?. Romanas steng?si kuo dažniau lankytis studijoje ir priversti dizaino namus neišslaidauti, kol ras pirk?j? Marselio verslo id?jai paremti. Romanas tik?josi, kad popmuzikos himnas, skambantis pro lang? iš septinto aukšto dešimt? valand? vakaro, reišk?, jog brolis dirba viršvalandžius ir atkakliai siekia tikslo. Š? vakar? jis brolio susitikti neplanavo. Tik?josi ?smukti ? but?, sujungt? su studija, ir kelet? valand? numigti prieš pasimatydamas su juo iš pat ryto. Visai nenor?jo studijoje susitikti su svetimais žmon?mis.

Ypa? su neseniai pasamdyta stiliste, kuri? sutiko an? kart? sve?iuodamasis Niujorke. Tikra viliok? iš piet?, pasakiusi vos kelis žodžius seksualia, iš?sta kalb?jimo maniera, sugeb?jo užkaintinti krauj?.

Jos vengdamas Romanas laik?si atokiau nuo „Zeino dizaino“. Po žmonos mirties moter? draugijos nesišalino. Dažniausiai numalšindavo aistr? su moterimis, kurios nejudindavo taip... stipriai. Išraišking? form?, beprotiškai patraukli Seibl? putliomis l?pomis buvo *jau tikrai per daug*.

Jei dar š?vakar pavykt? pasikalb?ti su Marseliu, Romanas iš pat ryto gal?t? vykti ? kitus susitikimus, prieš bendradarbiams pasirodant studijoje.

– Gero vakaro! – išlip?s iš automobilio pro pravert? lang? š?ktel?jo vairuotojui Romanas.

?j?s ? plytin? pastato vestibul? su didele arka, priliet? atrakinimo kortel? ir atidar? sunkias metalines duris, kad patekt? ? lift?. Ieškodamas lifto rakt?o, atkreip? d?mes?, kad ?ia muzika skamba ne taip garsiai.

Pramoninio dydžio lifte Romanas iš karto atlaisvino kaklaraišt?. Ryš?jo j? tod?l, kad skrisdamas iš Los Andželo dalyvavo vaizdo konferencijoje. Brolis tikrai išr?žt? pamoksl? d?l konservatyvi? Romano drabuži?. Akivaizdu, kad vadovauti kompanijai ir dirbti su klientais yra toli nuo aukštosios mados. Na, bent jau jo marškinius k?r? brolis. Žinoma, Marselis modeliavo daugiau drabuži? moterims nei vyrams, ta?iau jo sugalvoti vyriški drabužiai buvo nuostab?s ir išskirtiniai: sagos iš perl?, pranc?ziško stiliaus kantas, individualus siuvimas.

Kai liftui sustojus atsidar? durys lofte, Romanas kaip tik gr?do kaklaraišt? ? lagamin?. Nuo ritmenbliuzo vibravo grindys, b?gnai ir muzika primin? naktin? klub?. Darbo erdv?s vidurys buvo ryškiai apšviestas, šonuose tvyrojo šeš?lis.

Ne apšvietimas ir ne muzika privert? Romano šird? plakti stipriau.

Širdis supulsavo išvydus išdidžiai žingsniuojančią moterį – juoda šilkinę suknelį prigludusi prie kūno linki, rodys, net prilipusi. Blizgantys tamsūs plaukai netvarkingai sukelti viršų, šukuoseną prilaikę gumelę. Suknelį neturėjo nugaros. Jokios. Medžiaga dengė tik užpakaliuko iškilumus, duobutis stuburo apačioje dar paryškino nenuginčijamą seksualumą.

Platūs kaspino galai buvo nukarę nuo kaklo žemyn ir suposi Seiblei tarp menų. Jai judant, klubai tarsi kvietę priėti – gundę taip stipriai, kad Romanas nejuokiomis žingsniuoti artyn. Netvirtai laikydama šampano taurę tarp pirštų, Seiblė vaikščiavo tarp manekenų, aprengtų suknelėmis ir kitais Marselio kurtais drabužiais. Sukosi tarp manekenų, tarsi jie būtų vienas kitą dievinantys simylių liai, tai priliesdama skruostų, tai atsitrenkdama klubu.

Tokia seksuali, kad jam atmę žadę, pulsas dažnėję kaskart žengus žingsnį Seiblės link.

Bum. Bum. Bum.

Kodėl muzikos ritmas sinchronizavosi? Romanas norėjo pagauti Seiblę. Prisitraukti tuos gundančius klubus.

Seiblė stabtelėjo ir gašliai pažvelgė sau per petį. Pamačiusi Romaną suklykė.

Nukritusi ant kietmedžio sudužo šampano taurę.

Velnias.

Tai ji. Atpažinęs moterį, kurios tikėjosi išvengti, Romanas stengėsi suimti save rankas.

– Tai tik aš, – užtikrino jis, eidamas prie aparatūros, padėtos ant lentynos tarp dviejų arkinių langų, už kurių driekėsi gatvė. Pritildęs muziką, pasisuko Seiblę. Moterį, apie kurią mintys, nors buvo susitikęs vieną vienintelį kartą, nuolat sukosi galvoje. – Aš Romanas, – priminė.

Jis negalėjo nuslėpti susierzinimo dėl to, kad Seiblė spokso lyg pamačiusi vaiduoklį. Mintis, kad jo neprisimena, nors jis niekaip nepajėgė jos išmesti iš galvos, kirto per vyrišką ego. Tačiau tiek jau to.

– Žinoma, prisimenu tave, – skubiai pasakė Seiblė, lyg jo balse būtų išgirdusi susierzinimą. – Atsiprašau, – sumurmėjo. Nejau susigėdo? – Tiesiog nieko nelaukiau, – aiškino ji, skruostus nudažę raudonis.

Matydamas, kad Seiblė netrukus užlips ant taurės duženų, Romanas suskubo jai pagelbėti. Kilstelėjo jį ir taip padėjo išvengti pavojaus. Kad tai prastas sprendimas, Romanas suprato iš karto, vos rankos palietę liemenį. Pirštai glostė nuogą odą, nykščiai spaudė juodą šilką aukščiau klubų. Keliant Seiblę, krūtys sirmę jam krūtini.

Jis nenorėjo liautis. Tik ne dabar, kai sukietėję speneliai prisilietę prie kūno. Tik ne dabar, kai išgirdo negilų atodų ir švelnus iškvėpimas sukuteno kaitusį kaklo odą, išvydo pritarimą šviesiai rudose akyse. Velniai rautę, jis nenorėjo jos paleisti.

Prisivertę atplėšti pirštus nuo taip traukiančio nepakartojamo kūno. Sugniaužę kumščius ir sikišo kišenes.

Ji sumišusi pažvelgė Romaną, lyg nesuprasdama, kodėl jį pakėlė. O gal nesuvokdama, kodėl jį paleido. Ši mintis nepaliaujamai sukosi jo galvoje. Pro sukėtus dantis Romanas išrėžė:

– Reikia sutvarkyti.

Nuėjo paieškoti, kuo sušluoti stiklus. Romanas kalbėjo šiurkščiai, tačiau žąbtų turėjo kę nors veikti. Ir atplėšti nuo jos rankas.

– Galiu sušluoti, – pasakė Seiblė ir nusekė paskui jį virtuvę, kuri per renovaciją buvo prijungta prie lofto. – Aš sudaužiau. Galiu pati sutvarkyti.

Ko gero, ji nusiavė batelius, nes žingsniavo labai švelniai. Jį erzino tai, kad jautė tokį stiprų jaudulį vien girdėdamas jį judant.

Jis sulaikė kvėpavimą ir suimė save rankas, nes Seiblė pasilenkė per jį, siekdama šluostis ir šluotos iš nišos tarp spintelių. Romanas užuodė jos plaukų aromatą, dvelkė citrinomis ir kažkuo saldžiu.

Seiblės klubas atsitrenkė Romaną ir ji sumurmėjo:

– Atsiprašau. – Prikišo veidą arčiau jo. – Man vis dar gėda dėl to, kad sušukau, kaip kokia nevykėlė iš siaubo filmo. Aš Seiblė, jei kartais nepameni. Marselis neužsiminė, kad šį vakarą atvyksi, todėl maniau, kad būtis viena.

Pajutęs pulsą apačioje, tarpukojyje, Romanas mėgino numalšinti norą jį dar kartą paliesti. Būdamas šalia Seiblė sugręžino seksualines fantazijas, kamuojančias jį nuo tos dienos prieš tris mėnesius, kai juodu susitiko pirmą kartą. Ji vis dar buvo *per daug*, o jausmai, kuriuos ji žadino, gerokai stipresni nei šiaip geismas. O... jei numalšinus geismą viskas grįžtų vėžes? Ši mintis taip viliojo, mielai tai išsiaiškinti, tačiau Seiblė dirbo Marseliui.

Velnius, žiūrint formaliai, ji dirbo jam. Taigi gali net negalvoti lįsti į jos apatinius. Reikėjo atsispirti jos kerams ir perimti situacijos valdymą.

– Pamenu tave. – Romanas tylomis iš jos paėmė šluotą ir nužingsniavo ten, kur mėtėsi duženos. Padėję sutvarkyti, o tada išsinuomos viešbučio kambarai. – Marselis manęs nelaukė. Tai aš kaltas, kad neperspėjau. Nesitikėjau, kad kas nors žiaurėtų taip vėlai vakare. Kai lauke išgirdau muziką, pamaniau, kad jis pasiliko po darbo.

Romanas nervingai šlavė stiklo šukes, braukė šeriais per kietmedžio grindis, ryškios šviesos padėjo rasti net menkiausias duženas. Rankoje laikydama rankšluostą Seiblė tylomis atsekė paskui ją į darbo zoną ir stovėjo atokiau nuo blizgančių šukių.

– Prisiminei mane, – tyliai pakartojo Seiblė, lyg atskleisdama tai, kas sukosi galvoje.

Ji kalbėjo taip... ilgesingai, Romanas net liovėsi dirbęs. Ji atrėmė apnuogintą petį į koloną, nuodėmingai seksuali suknelė dar labiau išryškino kūną, kurio bėgti pavydėjusi bet kuri dvidešimtojo amžiaus penktojo dešimtmečio „pin-up“ stiliaus manekėnė. Romanui pilve sukirbo keistas jausmas.

Gal tai tebuvo geismas, tačiau jis buvo šitikinęs, kad tai kai kas daugiau.

– Žinoma. Tokios moteris vyrams nelengva užmiršti. – Romanas dėl to net kiek nedžiugavo. Išartuose žodžiuose buvo justis nusivylimas.

Seiblė išsitiesė ir kilstelėjo smakrą, žvilgsnyje spindėjo gynybinė reakcija. Ji sukryžiuojo rankas.

– Tiesą sakant, mane lengva užmiršti. Taigi atleisk, jog pasijaučiau pamaloninta dėl to, kad toks vyras atsiminė mudviejų susitikimą. Tačiau matau, kad sutrukdžiau, pone Zeinai, – jo vardą ištarė pietietišku akcentu, išsėdama balse. – Bemat dingsiu iš akių.

Basa sukdamasi ant kulno, Seiblė atgręžė Romanui nugarą. Vaizdas atėmė žadą, kaip ir vos žėjus į studiją. Tik šį kartą Seiblė buvo gana arti, tad jis galėjo įuopti ją į glėbį. Negalvodamas švelniai prilaukė ją ranka.

Suprato padaręs klaidą. Peržengė dalykinio bendravimo ribas. Romanas nuleido galvą lyg pralaimėjęs.

– Atleisk, – pasakė tarsi prarijęs stiklo šuką. Nieko nelaukdamas, patraukė ranką, mintyse keikė save dėl impulsyvumo. Ir dėl to, kad leido sau atsidurti tokioje situacijoje su moterimi, mintys apie kurią nuolat sukosi galvoje. – Vakaro man tikrai nesugadinai. Prieš atvažiuodamas turėjau paskambinti Marseliui.

Romanas stengėsi atitraukti akis nuo kaspino galvą, liečiančią nuogą nugarą, tačiau net ir tada, kai į juos nežiūrėjo, negalėjo pamiršti, kaip jie švelniai krito Seiblei ant odos. Ar prisilietus jos oda pašiurptų? Vien apie tai pagalvojus, kūnas ėmė reaguoti.

Seiblė per petį dirstelėjo į Romaną.

– Šios patalpos priklauso tau, pone Zeinai. Tikrai nebūtina špėti prieš atvažiuojant į savo paties kambarą. – Nuo fotelio atlošo ji paėmė džinsus ir marškinėlius. – Nusivilksiu suknelę ir išeisiu.

Jis nesuprato, kas jam labiau erzino: tai, kad pats buvo kaltas dėl to, jog Seiblė ketino išeiti, ar tai, kad taip ir neteks šį vakarą atrišti to šilkinio kaspino.

Velniava.

– Ne. Neišėik, – atsargiai ištarė jis. – Sutrukdžiau tau, juk stengiesi padėti Marseliui, nes esi žiaurė taip vėlai vakare. Lik. Papasakok, ką ketini daryti.

Seiblė lįtai atsisuko. Pyktis iš veido buvo dingęs, tačiau antakiai liko suraukti, buvo akivaizdu, kad ji nusiteikusi priešiška.

– Tikrai kambaras?

Ji abejojo.

Mintis, kad Seiblė išeitė ir nebegręžtų, žeidė. Romanas žinojo, kad ji pati talentingiausia Marselio stilistė, todėl ją išgėsdinti būtų neprotinga. Tik negalėjo paneigti, kad po daugelio metų nuobodaus ir pilko gyvenimo Seiblė privertė pajusti, kad jis gyvas. Dabar, kai pripažino, gal sugalvos, kaip situaciją išspręsti.

– Taip, kambaras. – Pulsas padažnėjo vien nuo minties apie galimybę. – Ir labai prašau vadinti mane tiesiog Romanu.